

BÉKEHÍRNÖK

„A jövő a béke emberé”

XIX. (LIX.) ÉVF. 7. SZ.

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1975. FEBRUÁR 16.

Jézusnak engedve

Máté 3:13 — 4:1.

Bemerítő János az Úr Jézus előhírnöke volt. Szolgálatát mégsem a templomban végezte, hanem a pusztában. Az a templom, amelyet az Úr Jézus is „latrok barlangjának” nevez, nem fogadta volna be a bűnbánatra indító „kemény beszédet”, sőt a megtérés ujjongása helyett „követessék meg!” kiáltástól visszhangzott volna. János tehát messze volt a templomtól, s aki kereste Istent, az a pusztá felé tartott... Mentek is Jánoshoz sokan, hogy vallást tévén bűneikről, bemeitkezzenek a Jordán vizében, jelölve annak, hogy életük megújult. János próféta volt. Tiszttában és éleében látott, mint a többi ember. Látta, ki jön és színtie töredelemmel és ki jön — a hosszú utat is vállalva — öngazoló kép-mutatással. Az utóbbiakat mérges kígyók fajzatainak nevezte. Tudta, azok csak azért jöttek, hogy eldicsekedhessenek: őket a „nagy” János (Illés) merítette be s nem akárci. Meg hogy milyen hosszú utat vállaltak, hogy felvehessék ezt a pecsétet, mely a megújult Izráelhez csatolja őket. A másik csoport a töredelmek csoportja. Ők bűnbánattal vetették alá magukat a bemeitítésnek, bár még nem lettek újszövetségek, de így lettek „igazi izráeli-ák”.

Egy nap azonban meglepődött János, mert a bemeitkezők sorában ott látta azt, akiről eddig beszélt. De azt éppen nem gondolta, hogy az „utánam jó” kifejezés földrajzilag is igaz lesz, nem csak „minőségileg”. Jánost ez megdöbent. „Hát ennyire egyforma vagy velünk? Nincs semmi messiási fölénység? Hol a szórólápát és az égi tűz? Hát így szerkesztel egybe az Atyával, hogy közénk jössz? Nem várod meg, míg magunktól megszentelődünk és jelentkezőnk nálad?” János próféta volt. Tiszttában és éleében látott bele az emberekbe, mint más. De most, itt az Úr Jézus előtt ő is csak ember, még ha az asszonytól született közül a legnagyobb is. Elhíjonytalanodott a látása, mint mikor tűz napba nézünk. Ilyen bemeitkezője még nem volt.

Megszólal, de nem jól. Szerinte az Úr Jézusnak nem kell odaállnia a bűnösök sorába, mert ő szent, hatalmas és erős. Mintha azt mondta volna: Neked nem kell bemeitkezned, mert annyira jó vagy. Mindenki másnak szól ez a „mennyből való” (Lk 20:3—5) felhívás, csak neked nem. A mi Urunk azonban ment tovább a kijelölt úton. Igaz, neki nem saját bűneit kellett beállni a bűnösök sorába, hanem a mi bűneinkért. Aki bűnt nem „ismert”, bűnössé lett értünk, és nem magasabb szintről volt irányítója a megváltásnak, hanem annak engedelmes munkása, szolgálja volt. Engedelmeskedett a halálig. Az Úr Jézus soha nem menekült „logikus beszédbe” az engedelmség helyett. Az Úr Jézusnál az Atyának való engedelmség üdvözítéssel volt, nekünk pedig üdvösségünk kérdése az Úr Jézusnak való engedelmség.

Megváltónk így szólt Jánoshoz: „engedj!” És János engedett. Nem alkudozott tovább, hogy legalább akkor jönnél, mikor nincs itt más. Hogy ne látnának mások, kik úgy felnéznek rád, hogy ne látnának ilyen „kicsinek”, így elvegyülve a bűnösök közt... Nem alkudozott tovább János, mert az Úr Jézus kérése az engedelmség idejét is meghatározta: „ENGEDJ MOST”. Ő, hány ember akart már megjavulni, Istennek szolgálni, teljesen átadott élettel: ma j d! Hány ember akart már bemeitkezni, hogy lezámolva környezetével és minden akadályal, Isten és ember előtt megvallja lelki döntését. Engedelmeskedni akkor kell, mikor az Úr Jézus megszólít, akkor, azonnal.

Jézusnak engedve lesz istenfűságunk. Mi is történik, ha valaki enged az Úr Jézusnak? Megnyílik az ég és Isten Szellemevel körülveszi az engedelmet, és fiát ismeri fel benne.

Révész Árpád

A szeretet mindent remél

I. Kor. 13:7

A hit és a reménység ikertestvérek. Annaira közel vannak egymáshoz, hogy kölcsönösen lehet a hit alapja a reménység, illetve a reménység alapja a hit. Ez látható Ábrahám történetében is. Ő reménysége mellett hitte is, hogy sok nép atyjává teszi őt Isten. Ez a reménykedő hit lett igazságának alapja.

A hit és a reménység között az a fő különbség, hogy a hit tárgya egyformán vonatkozhat a múltra, jelenre és jövőre. Például: hiszem, hogy a világot Isten teremtette; ez a hit a múltra vonatkozik. Velünk az Isten! — ez a jelen erőforrása. Hiszem testünk feltámadását; ez pedig a jövő csodás távlata.

A reménység ideje a jövő. Tárgya a jövőben bekövetkező, megvalósuló jónak bizakodva történő várása.

A reménység hozzátartozik a lélek alaptermészetéhez. A hívőéhez éppen úgy, mint a hitetlenéhez. Lehetetlen ugyanis olyan embert elképzelni, akinek a jövő felől ne volnának elgondolásai, tervei, álmái. Sőt sok olyan ember van, akiben egyedül a reménység tartja a lelket. Különösen a betegek között találunk ilyeneket. Az élni akarás, a reménység meghosszabbítja életüket. Valamelyik európai országban nemrég től-tötte be 100. életévét egy ember, akiről születése után nem-sokára minden orvos lemondott.

A szeretet himnusza szerint a reménység a három fő erény egyike. A világ is nagyra értékeli. Sok apró történet bizonyítja ezt. Egy görög monda szerint az első emberpárnak egy bűvös szelencét ajándékoztak az istenek azzal az utasítással, hogy a fedelét nem szabad kinyitniuk. Az asszony nem sokáig tudott ellenállni a kísértésnek és kinyitotta. Abban a pillanatban mindenféle betegség, baj, ártalom szelleme tödült ki belőle. Mikor az asszony ezt észrevette, igyekezett a szelencét újból bezárni, de már késő volt. Már csak egy szellem maradt benne, a reménység szelleme.

Protestáns érem- és ex libris kiállítás

A híres Nagytemplom mögött emelkedik Debrecenben a 400 éves Kollégium klasszikus homlokzatú kétemeletes épülete. Ez a Református Teológiai Akadémia otthona, amelynek tb. tanárai között találjuk Palotay Sándort, a Szabadegyházak Tanácsának elnökét. Ezen a Teológiai Akadémián működik 1972 óta a Lelkészképző Bizottság, amely előtt akadémiai lelkesi képesítést és akadémiai oklevelet szerezhetnek a Szabadegyházak lelkeszei.

Az Akadémia mellett ez az épület ad otthont a Református Gimnáziumnak és az egyházkerület Nagykönyvtárának; ez több mint félmillió könyvet őriz, köztük remek unikumokat és a legszebb színes pergamen, ún. „debreceni kőtűs” könyveket, amelyeket a múlt századi céhszabályok értelmében „remekbe” készítették a segédek és azután a Nagykönyvtárnak ajándékozták.

Az épületben több kiállítás látható: Biblia gyűjtemény 4000 darabból 250 nyelvben; egyházművészeti, kollégium történeti és teológiai történeti kiállítás és a Ségner kerék feltalálójának, Ségner Jánosnak az emlékszobáját is itt találhatjuk. Nemrég két új tárlat is nyílt: Protestáns érem- és ex libris kiállítás címen. A díszkötésű könyvek galériás kiképzésű, boltíves, hatalmas (legalább 30 m hosszú) termében látható ez az első magyar protestáns érem és ex libris kiállítás. Ugyanazon az emeleten, amelyen az Oratórium nevű imaterem van, amelyben 1849-ben Kossuth országgyűlése tanácskozott és ahol 1944-ben megnyílt az Ideiglenes Nemzetgyűlés.

254 érem és 350 ex libris látható 29 tárlóban. Egyháztörténeti évfordulók emlékérméi, templomok, iskolák ábrázolásai, pártónusok, főként az erdélyi fejedelmek (Bocskai, Bethlen, Gábor, Apaffi Mihály, Lorántffy Zsuzsanna fejedelmasszony) és a vallás küzdelmei (az 1705. évi szécsényi országgyűlés, valamint az 1781-ben kelt türelni-rendelet emlékére készült érmék. A

kollégiumok nagy növendékeinek érmei négy tárlót töltenek meg. Köztük van Ady Endre, Arany János, Csokonai Vitéz Mihály, Kossuth Lajos, Medgyessy Ferenc szobrászművész, Móricz Zsigmond, Petőfi Sándor, valamint Sesztina Jenő debreceni vaskereskedő érme, aki 1908-ban a maga költségén építette a lövőperi református templomot.

A fontos társadalmi- és békeszolgálatot végző egyházi világszervezetek munkájának egy-egy állomását igen szép érmek jelzik (Amszterdam, Evanston, Moszkva, Athén). Négy új érem készült a kiállítás alkalmából: Szenczi Molnár Albert zoltárköltő születésének 400. évfordulója Reményi József éremművész készítette; remeket Grynaeus Simonnak, az első helvét irányú reformátor magyarországi működésének 400-ik, valamint Mészáros Juhász Péter debreceni püspök halálának 400-ik évfordulója Csucs Ferenc alkotott egy-egy művet, ez utóbbi hátulján a legendás lícium fa látható, amelynek vesszejét azzal a mondással dugta földbe az egykori plébános: „Ha belőle fa lesz, a reformáció meggyökerezik!” S a fa ma is él, és idegenforgalmi nevezetesség. Karácsony Sándor érmét is erre az alkalomra öntötte bronzba Pándi Kiss János. A legújabb érem az 1974-ben felavatott budapesti Evangélikus Teológiai Akadémia épületét ábrázolja, Asszonyi Tamás alkotása.

A 350 ex libris egyrészt debreceni művészek alkotása, több közülük egyházi vonatkozású, de általában tízezer darabból álló gyűjteményének legszebbjeit válogatta s állította ki tulajdonosuk.

A két kiállítás két református lelkes gyűjteménye: Bottyán Jánosé és Nagy Dezsőé. A kiállítás anyagában, szempontjaiban a tájékozódást megkönnyíti a részletes katalógus, amely a helyszínen kapható. A szép tárlat március végéig tekinthető meg.

Vig András

A fény a sötétben...

Mondhatnánk így is: „a lámpa a sötétben világít”. Valóban. Ha süt a nap, neveltséges dolog égő lámpával közlekedni, de éjszaka nagyon rossz lenne nélkülük. A bűnös emberiség sötétben volt. A választott nép életében villant föl néha egy-egy fényugár. Isten azonban egyszer reflektort gyűjtött. Amikor elérkezettnek látta az időt, elküldte Fiát, az egyetlen, hogy a sötétben botorkáló emberiség megtalálhassa az igazi értékeit, hogy hazataláljon.

Jézus a világosság. Ragyogóbb fényű, mint a Nap. Ő a menny Napja, de belevilágít a földi világba is. Az emberek azonban nem szerették a világosságot. Megszokták már a sötét utakat, kápráztatta őket Jézus fénye. János ezt így fogalmazza meg: „a sötétség nem fogadta be”. A sötétség fejedelme fölíngerele a sötétség embereit, és Jézust megölték. Isten gyertyája elégett a földön! A Nap is elsötétült. A világosság fiai gyászolták fejedelmüket. Így telt el néhány nap, hogy aztán örökké ragyogó fénnel tűnjön fel újból Isten Világossága. Azóta is ragyog. Fénylik a sötétségben. de a sötétség ma sem akarja befogadni.

Jézus a világosság, de azt akarja, hogy az ő ragyogó fényét ne továbbítsd. — Kicsoda vagyok én, Uram?! Nem vagyok én erre méltó. Valóban, és ő ennek ellenére várja, sőt parancsolja: légy világosság!

Tükörcserép életünkkel forduljunk felé, és továbbítsuk a fényt! Tükrözzük bele a sötétségbe, hogy a fény után elindulhassanak az emberek az Örök Világosság felé.

Lehet, hogy fényesen világítasz, de ne felejtőd el soha, hogy csak törött tükrök vagy, önmagadban nincs fényed. Olyan vagy, mint a Hold. A Nap nélkül nem is látnánk, hogy van. Rejtsd el magad, hisz törött üveget láttak már az emberek. Nem kíváncsiak rá, nem kell, értéktelen. Ők a fényt várják. Az éltető fényt, Jézust.

„Ti vagytok a világ világossága” — mondja Urunk.

Igyekezzünk világítani az ő fényével embertestvéreinknek!

Hjú Almási Mihály